

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 124 - Any III - Epoca III

Barcelona, 18 de Novembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Vers una nova jornada gloriosa

Fem d'aquest 19 un nou 12 d'abril!

Els candidats de la U. S. C.

(Barcelona-Ciutat)

Rafael Folch i Capdevila
(Periodista)

Francesc Viladomat
(Obrer mecànic)

(Veure informació biogràfica a la pàgina 4)

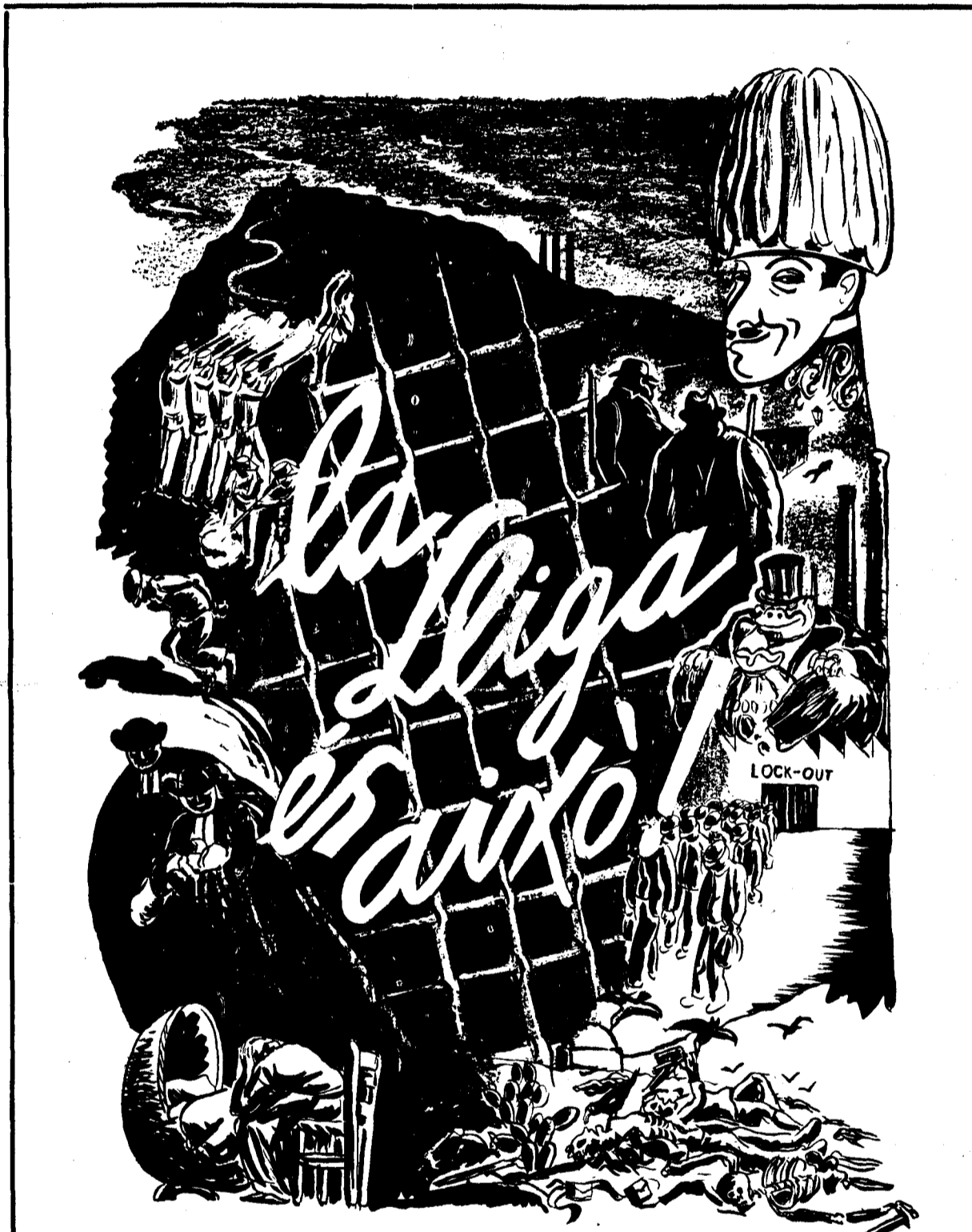
MANIOBRES REACCIONARIES

El Diluvi Universal

El grapat de paper que es diu "El Diluvi" —disposat sempre a vendre's al més-dient, com qualsevol anarquista— s'ha pescat un truc per a "unir els republicans" a base de fer conxorxes. La seva curiosa manera d'"unir" —encara?— els republicans que no han sabut unir-se consisteix en "imposar als partits la unió, per damunt dels dirigents". I a tal efecte aconsella impudicament una candidatura confusionista a afegir a les que ja corren.

Com l'ha feta? Doncs, molt senzillament: partint de la base —diu— que els partits republicans més importants són Acció Catalana Republicana (!) i Esquerra Republicana de Catalunya, atribueix cinc candidats a A. C. R., quatre a l'Esquerra (entre ells el senyor Maclà) i altres a altres grups. Ah! I cap als socialistes, naturalment. Perquè "El Diluvi", com qualsevol Lerroux, també fa córrer que els socialistes som monàrquics i no pas republicans.

No sabem que "El Diluvi" fos també propietat del senyor Hurtado. Ens pensàvem que encara era dels Jesuïtes i del Sindicat Lliure, com va explicar "La Publicitat".

Impediu el seu retorn votant la candidatura d'Unió Socialista i Esquerra Republicana

Som l'anti-Lliga

L'enemic que cal vencer en aquestes eleccions és la Lliga. Aquesta és l'affirmació en què coincideixen el petit burges liberal, el rabassaire, l'obrer del camp i de la ciutat, republicà o socialista, puix tots veuen en ella —molt justament— el perill comú: la reacció amenaçant arrebastar-los els guanys immediats i les possibilitats futures aconseguits en dos anys de règim republicà. Però aquesta coincidència en l'apreciació del perill, si no va acompanyada d'una clara visió de les possibilitats de victòria que s'ofereix a la massa republicana i socialista, de poca cosa ha de servir. I molt menys encara si aquesta visió està enterbolida per rancúnies i personalismes impropis de l'hora transcendental que vivim.

Tot lector socialista o republicà que tingui realment consciència de la significació històrica d'aquestes elec-

cions, ha de veure quina és, en aquesta lluita, la força política que pot ésser un contrapès a la Lliga, la candidatura que ofereixi més garanties i més possibilitats no sols de vencer la Lliga, sinó de realitzar una política absolutament contraposada a la que ella representa. I si el subjectivisme no l'encega, veurà que la única força que ofereix aquestes possibilitats, per la seva tradició revolucionària, per la força dels seus ideals, per la vastitud de les seves realitzacions, és la coalició Unió Socialista-Esquerra Republicana. L'anti-Lliga som nosaltres.

Votar altres candidatures, és afeblir les possibilitats de victòria de l'única candidatura que pot vencer la Lliga. Votar altres candidatures és donar el triomf a la reacció.

Els candidats de la U. S. C.

(Barcelona-Circumscripció)

Felip Barjau
(Obrer perruquer)

Jaume Comes
(Obrer teixidor)

(Veure informació biogràfica a la pàgina 4)

TOT UNA FRASE

«¡Ai si guanya la Lliga!»

Dilluns al matí, al despatx del Conseller de Treball, després d'una sessió fatigadíssima i enervant, s'arribava a un acord preliminar entre les representacions obreres i patronals del ram mercantil. Quan tot semblava arranjat, sorgí de sobte un nou entrebanc, promogut per la signatura del conveni provisional.

Davant la intransigència de la classe patronal que estigue a punt de tirar a perdre tot l'aconseguit al preu de tants treballs, el Conseller de Treball, enèrgic, anuncià que ningú no sortiria del seu despatx mentre aquesta nova dificultat no fos arranjada.

Aleshores el senyor Cabré, president de la Cambra Mercantil i membre de la Lliga Catalana, malgrat haver estat retirat de la seva minoria municipal per lladre, no podé contenir més el seu despatx i la seva rancúnia contra aquells que d'una manera tan decidida desafaven el seu orgull i les seves prerrogatives patronals i esclatà rabios:

—Ai si la Lliga guanya!

Heus ací tot una frase. Més eloqüent que cent discursos del senyor Cambó. Que ja és dir molt.

Les eleccions de demà

LA POBLACIO OBRERA de Barcelona i de Catalunya ha de votar demà les candidatures on hi han els companys de la U. S. C., o sigui, les de la coalició republicano-socialista:

PERQUE de moment hem de defensar la República contra la púrria lerrouxista i contra la ronya clerical.

PERQUE cal que les noves Corts siguin una continuació de les Corts Constituents i puguin aprovar les lleis complementàries que totes són a favor de la dignitat proletària.

PERQUE el nombre de diputats socialistes sigui més elevat que el que hi havia a les Constituents.

PERQUE no siguin sabotjades les poques lleis socialistes que pogué fer Largo Caballero.

PERQUE rebim un desmentiment solemne als criminals obstruccionistes del Parlament dissolt que deien que les Constituents no eren ja un instrument de govern.

PERQUE cal inaugurar una nova època legislativa que no hagi de perdre el temps, com l'anterior, en discussions estèrils.

PERQUE els nostres companys puguin plantar cara a la reacció i aixafar-la.

PERQUE no sigui lletra morta la revolució política projectada abans del 12 d'abril del 1931 i que no ha pogut avançar perquè les dretes i els radicals l'han sabotjada.

PERQUE puguem seguir francament la ruta vers la revolució social.

PERQUE puguem destruir tots els organismes de govern corcats de monarquisme i de clericalisme.

PERQUE Europa i el món en pes vegi que el proletariat espanyol té dignitat i energia.

...

A TOT ESPANYA tenim enfront els representants de la podridura de l'Espanya vella que s'anomenen carlins, catòlics, agraris, monàrquics, feixistes, radicals, etc., etc.

A CATALUNYA tenim enfront la mateixa genteta que al restant d'Espanya, representada especialment per la Lliga Catalana.

A BARCELONA, particularment, tenim enfront la Lliga Catalana, uns quants grupets sense contingut espiritual de cap mena i una colla de cridaners pagats per les dretes i tolerats per les autoritats que propugnen desesperadament perquè els obrers no votin, la qual cosa equival a dir que els obrers votin la Lliga.

CONTRA TOTS aquests grups, grupets i grupassos triomfarà rotundament el Partit Socialista a Espanya i a Catalunya la coalició Unió Socialista-Esquerra Republicana.

ENS CAL, PERO, pel que fa referència a la classe obrera de Barcelona, fer-li present el què significa l'apoliticisme de la F. A. I. per tal que no es deixi sorprendre.

REMARQUEU que per a fer campanya contra les eleccions despenen sumes enormes; més que les que caldrien per a fer una campanya electoral; que aquests diners ningú no sap d'on surten i no poden tenir altre origen que la subscripció monàrquica madrilenya.

REMARQUEU que Espanya és l'únic país del món on queden anomenats anarquistes que prediquen l'apoliticisme i això és degut a que Espanya és, malauradament encara, el país més endarrerit d'Europa.

REMARQUEU que les actuacions de la F. A. I. són vistes amb molt bons ulls per la burgesia, perquè fan el seu joc.

REMARQUEU que la C. N. T. i la F. A. I. —que són una i mateixa cosa— no tenen altre programa per a justificar llur apoliticisme que el de fer la revolució social i que no saben què vol dir revolució social perquè segons ells consisteix en disparar trets, trencar vidres, i assassinar uns quants companys obrers.

...

Voteu les candidatures socialistes i avançarem vers la veritable Revolució social que consisteix únicament i exclusivament a canviar el sistema de producció capitalista.

I aquesta revolució social la podrem fer des dels organismes de govern amb l'arma dels vots a les urnes.

Sí, però, la burgesia o els seus acòlits ens barressin el pas, la farem al carrer emprant tots els motjans, però la nostra revolució seria per a crear immediatament la societat Socialista que el nostre Partit té perfectament definida en el seu programa.

Els que junts guanyaren la República, junts la consolidaran.
Voteu la candidatura U. S. C. - Esquerra!

Oficines electorals de la U. S. C.

Oficines Centrals:
PRIMER DE MAIG, 7
(CASA DEL POBLE DE BARCELONA)

Oficines de Secció a Barcelona:

DISTRICTE I, IV i V.....	PRIMER DE MAIG, 7
» II i VII.....	ANGELES LOPEZ DE AYALA, 14
» III.....	SANT GERVAZI, 34
» VI.....	PROVENÇA, 196
» VIII.....	MONTMANY, 24
» IX i X.....	CLOT, 32

I a totes les altres Seccions de Catalunya

Hores de responsabilitat

Aquestes eleccions se celebren sota unes circumstàncies particularment greus i davant d'unes perspectives extremadament delicades. En la lluita electoral de demà, la República, o, més ben dit, el contingut espiritual i socialitzant de la República, passa per una prova decisiva. La qüestió està plantejada en termes concrets de tal precisió, que cap home, i sobretot si aquest home és un treballador, no pot eludir la seva presència en el front de batalla d'aquesta pugna que en aquestes hores té totes les característiques d'una guerra civil, que segons les tupinades i les extralimitacions que demà es posin en joc, la precipitarà en guerra social.

L'Espanya faraònica dels senyors propietaris hipertroficats de la terra espanyola, secundats per les forces de la crosta, que veuen com se'ls escapa del seu control el monopoli i la influència sobre milions d'hommes, es llança sense miraments de cap mena a l'assalt dels redutcs de la República, per tal de poder continuar i eternitzar la seva obra d'imbecilitzar el país.

Si aquesta és la perspectiva del camp espanyol, en les zones industrials les coses no es presenten tampoc de forma massa optimista si les dretes que nien en la Lliga i la seva traducció en la perifèria peninsular abasten fer triomfar les candidatures llurs. No s'amaguen, per altra banda de dir que són revisionistes de la primera Constitució amb cara i ulls que ha tingut Espanya, on, si més no, campa un esperit i una preponderància civil que en un país on els generalets i els generalots havien pres per país de conquisista, no és pas una carta negligible si la gent no s'ha begut l'ententiment.

Ací rau el nus de la qüestió: Revisonisme o fidelitat a la Constitució. Mentre els terratinents, els banquers, els fabricants, els propietaris del Piquipon es disposen a llançar per la borda les lleis que amb tant d'esforç i davant de tanta oposició han aprovat les Constituents tan vilment assassinades per la lerrouxada, la posició del treballador del camp i de la ciutat no pot donar lloc a dubtes. El sentit comú i l'instint de conservació diu ben clar que ens trobem davant d'una situació, de la qual cal reconèixer sincerament que no portem pas la iniciativa i la direcció. La lluita de demà, amb tot el que es posa en joc, és en un terreny al qual ens ha portat l'enemic. Per això els demagogs i els capcalents tenen tan poca cosa per fer entre els treballadors amb responsabilitat del perill que correm. L'objectiu és clar i gens complicat: Fer impossible que el revisionisme prosperi. Només això, i ja és molt i prou. Aquell que trobi que és poc, que consideri que hem de purgar la badada del 14 d'abril de no haver fet la Revolució al carrer, que és, per altra banda, l'únic lloc on es fan les revolucions que deixen senyal en la Història. Però aquell moment va passar i fins que no es presentin les condicions objectives que el tornin a pesar en primer pla no passarem d'un motí i d'una «rigolada» que només afavoriria la reacció que espera i provoca aquesta ocasió per ofegar aquest país en sang. Cal pensar serenament que la posició de les forces obreres i de la burgesia radical que van implantar la República estan a mercè dels moviments de l'enemic de tots plegats i que no podem comprometre aquesta posició d'ara en entusiasmes excessius i confiar en actituds eixebrades. La pauta a Espanya la dona el Partit Socialista Obrer Espanyol, i a Catalunya, on el socialisme encara no és prou madur, ho fa la U. S. C. en

aliança electoral amb l'Esquerra, que, digui's el que es vulgui, i per damunt de les anècdotes dels rebentistes decadents de l'Ateneu, és encara una força revolucionària que pot donar feina als aficionats a jugar a cops d'Estat.

La posició de la U. S. C. és l'única justa i pràctica, mal pesi als que de bona fe o interessats creguin el contrari. No podent fer altra cosa en aquesta hora que salvar les conquestes del primer Parlament de la República, si altres forces revolucionàries coincideixen en aquesta necessitat, traïcionariem la classe obrera que ens ha votat en tres eleccions consecutives, i ens faríem traïció a nosaltres mateixos si així no ho fèssim, puix que mai com en aquests moments seria tan imperdonable fer pràcticament estèril l'arma que és el vot. I aquesta vegada no anem tan grassos que puguem exposar-nos a llençar-lo o donar-lo a la Lliga.

A Barcelona solament es presenten dues candidatures en lluita de debò: la Lliga, per sabotjar la República, i la coalició socialista-republicana de la U. S.

C. i l'Esquerra. Totes les altres, absolutament totes, són vots perduts i distrets a les dues forces en pugna, sobretot aquesta cosa lúbrida, insubstantial, que solament el personalisme explica i que duu el nom d'Acció Catalana amb el seu afegit dels dissidents de l'Esquerra, que es juguen la seva carrera política fent de comparses dels papagrisos, derrotats sempre, d'ençà que existeixen, pel sentit polític del poble català.

Els homes, els noms inclosos en les candidatures, ben poc valen i ben poca cosa importen. Són els principis i els interessos que es debaten allò que cal tenir en compte. Són ells, únicament, els que han de determinar la voluntat de l'elector. O Lliga o nosaltres. O revisar la Constitució o continuar l'obra revolucionària començada. O la dictadura feixista o la democràcia política. O el retorn a la barbàrie o la marxa vers la civilització. Heus ací, en tots els seus aspectes, l'alternativa que ens ofereixen aquestes eleccions. Company, decideix-la amb el teu vot!

Tres resultats electorals

A pocs dies de les eleccions ja poden apreciar-se les corrents que predominaran. Poden apreciar-se, encara, moltes més coses. Entre aquestes les temptatives del Comitè electoral lerrouxista que presideix el govern per desfigurar la voluntat del cos electoral. Avui ja ningú no té cap dubte que els homes que van conspirar contra les Corts Constituents tenen la partida perduda. Si més no, aquest fet ja seria prou per a compensar-nos de les arbitrarietats que hem hagut de sofrir de la coalició indigna de radicals i agraris.

Objectivament examinem tres possibles resultats electorals.

Poden guanyar les dretes monàrquiques d'Acció Popular i Lliga Catalana. Una victòria, naturalment, relativa, ja que tothom està convençut que no hi ha cap partit que pugui tenir la majoria absoluta al Parlament. Una tal victòria no serviria de res. Perquè per a poder mantenir-se en el poder no hi hauria altre remei que restablir, en la forma que fos, la Dictadura. I una Dictadura és impossible després de la força que ha evidenciat posseir el Partit Socialista. Els inconscients que van provocar la dissolució de les Corts Constituents per a aixafar el socialisme poden observar el fet i la lligó d'aquesta campanya electoral de que és impossible guanyar contra el Partit Socialista. Un triomf de les dretes, senzillament seria el preludi de la revolució.

Poden obtenir els radicals la minoria més numerosa i disposar-se a governar coaligats amb els agraris. La solució, poc més o menys, és la mateixa. Si els agraris són la reacció nua i franca, el lerrouxisme és la corrupció i l'encanallament. La prova que farà el lerrouxisme de governar en reaccionari tot declarant-se respectuós de la

legalitat, aconclerta amb l'ajut dels monàrquics, portaria a un moment en que o els lerrouxistes felen obertament el que els agraris farien o aquests eliminarien el lerrouxisme. Perquè de la mateixa manera que el Partit Socialista constituiria un obstacle a la Dictadura, sabria aixecar-se contra qualsevol govern incivil i corruptor, i sabria aixecar el país perquè es preparés a la defensa dels seus drets i de la seva dignitat. I o el lerrouxisme es disposava a vèncer la onada socialista per la força o aquesta onada se l'enduria.

I pot succeir allò que és més versemblant, i és que els socialistes augmentin el nombre de diputats que tenen a les Corts Constituents, i que el Partit Socialista hagi d'assumir el poder. Ningú en pot tenir cap dubte de que el Partit Socialista faria front a les seves responsabilitats i de que governaria en socialista. Podrien els altres grups sabotjar l'obra del socialisme i dificultar l'acció normal del Parlament i del govern. I cal que ho sàpiguen tots els republicans, els d'ací i els de fora d'ací: el socialisme, com a força més numerosa de la política peninsular, aniria a l'aplicació del seu programa pels mitjans que es fessin necessaris. El socialisme, ja sap que en un moment o altre s'ha de trobar en front de tots els republicans. Que aquests trin entre una legalitat democràtica amb totes les conseqüències o la Dictadura.

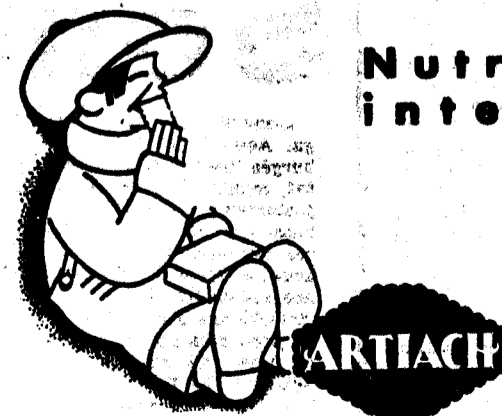
I si els homes i els partits no volguessin donar-se compte que sols hi ha marge per una democràcia d'esquerre, que pensin que abans d'una nova Dictadura els obrers sobrien fer la revolució dirigits pel Partit Socialista.

RAMON JOVE BRUFAU

Galetes Chiquilín

Molt ben torrades

Nutrició intensa

Paquet 200 grs., UNA PESSETA

Camí de la victòria Serra Moret a la Monumental

"Si les dretes guanyen a la resta d'Espanya, reivindicarem el dret d'ésser directors d'una Espanya que no ha nascut encara i que nosaltres farem néixer"

El míting de diumenge a la Plaça Monumental constituí un èxit esclatant per a la coalició U. S. C.-Esquerra. El nombrosíssim públic que emplenava l'ample recinte, palesa el seu entusiasme vivíssim pels ideals propugnats per la nostra coalició i pels homes que la integren. D'una manera particular la gran massa demostrà la seva simpatia per la U. S. C., en subratllar amb grans aplaudiments les diverses al·lusions fetes pels oradors del nostre partit.

Donem a continuació el discurs del company Serra i Moret, acollit amb tant d'interès i entusiasme per l'auditori. Entre els altres discursos pronun-

EL DISCURS

Després d'una setmana de cridria i d'esvalot en què una gent portada per l'odi i pel despit ha volgut enverinar l'opinió pública amb les seves infàmes i les seves calúmnies, és evident que el poble de Barcelona té necessitat d'unes paraules de serenitat i de reflexió que l'orientin en la lluita electoral que s'atansa. Nosaltres, els homes d'esquerra i socialistes, hem vingut ací per adreçar-vos paraules de reflexió i per dir-vos tota la significació de les eleccions de diumenge, eleccions que no són un episodi més en la lluita política dels nostres dies, sinó que són unes eleccions de caràcter extraordinari, de suma transcendència i gravetat, que exigeixen que vosaltres, abans de fixar la vostra posició, aspiqueu el que feu, no com a resultat d'excitacions passionalistes sinó com el fruit d'una reflexió serena, després d'haver escoltat la paraula d'aquells que no volen enganyar-vos sinó que volen fer de vosaltres un poble fort, un poble que respongui a les grans il·lusions que tots hem posat en vosaltres, vosaltres que sou la Catalunya cridada a donar al món un alt exemple de justícia social i de potencialitat cívica.

Jo us puc parlar amb coneixement de causa, perquè he estat, amb altres companys, diputats a les Corts Constituents, d'aquestes Corts de les quals heu sentit tan blasmar, no pas pel que no feren, sinó pel que feren, no perquè destruïssin sinó perquè creaven la riquesa d'Espanya, en les hores en què s'enrullava la riquesa dels altres països. Sabem tots com el món està convulsionat, amarat de l'inquietud i el desossac propis de la liquidació d'una època com la capitalista, època d'oprobri i de misèria com cap altre. És natural, doncs, que en aquesta època tothom tingui preocupacions, tothom pateixi d'aquest canvi, que hi hagi crisi de feina. I davant d'aquesta situació els pobles acudeixen a tota classe de remeis. Aquells que no reflexen a solucionar els seus problemes per mitjans democràtics, acuden a la dictadura, fruit de la desviació de les masses en un règim de misèria econòmica. I aleshores pobles que conserven encara les seves institucions democràtiques, es debaten també en inquietuds i en problemes anglosants i si són pocs els que reixen en aquesta hora fosca i difícil, entre aquests pocs es troba el nostre. Ja veieu si la cosa és diferent

del que volen fer creure les dretes! Malgrat l'herència tristíssima que elles incapaces d'aguantar més la fiocció, ens deixaren, nosaltres hem sostingut l'economia del país en un moment en que tot el món empès per un nacionalisme boig, tancava els seus mercats als nostres productes. Si en aquesta hora trágica, en que tants pobles han naufragat, Espanya s'ha salvat, és gràcies a l'obra de les Corts Constituents, la Reforma Agrària i la legislació social. Els governants de la República i les Corts Constituents han tingut la visió clara dels moments transcendents de la nostra història i no sols han lluitat per establir un règim de llibertat civil, per crear una constitució que possibilita el progrés incessant del proletariat, sinó que han sabut veure quins eren els remeis que calien a Espanya. L'Espanya de la misèria tradicional, l'Espanya que cada any enviava 100.000 dels seus fills a l'emigració, de la República ençà no sols ha aturat aquest esclament, sinó que malgrat l'augment natural de la població, absorbeix ara els emigrats que fugen d'altres terres víctimes d'una crisi afrosa. I a desgrat d'això, l'atur forçós no ha augmentat i Espanya ha començat a tenir allò que no havia tingut mai, un mercat interior. Els que no estaven acostumats a menjar ni a vestir, ara, amb la República, ho fan. Aquelles regions on sota la monarquia i la dictadura la misèria era més absoluta, la puja dels salaris, i el règim de vacances, les assegurances socials i totes les altres lleis socials de la República han creat un miracle de transformació, d'elevació de la vida misèrrima dels seus habitants. I és per això, per aquesta legislació social de la República que ha elevat el consum de les masses camperoles de l'interior d'Espanya, que les nostres fàbriques continuen treballant. (Aplaudiments.)

Estem acostumats a sentir que els únics que entenen en economia són els burgesos, que sols ells poden salvar l'economia del país, però l'altre dia vaig sentir parlar per ràdio un líder de les dretes que es fa o ens el fan passar per il·lustre polític. (Aplaudiments. *Cris de emori Cambó i evoca Macià.*) Aquest senyor deia que els Estats Units d'Amèrica s'havien deixat temptar per fórmules socialistes o socialitzants, que Roosevelt, en la seva reglamentació de la indústria lanquí, havia calgut en el pecat d'adoptar mesures socialitzants que l'han de portar a la ruïna. I en lloc d'això veiem que amb epla Roosevelt, de 15 milions d'obres sense feina que hi havia al començament del seu mandat, avui s'han reduït a 9 milions. I els preus del blat i del cotó han millorat i l'estandard de vida del camperol lanquí ha millorat, contràriament a les afirmacions del senyor Cambó, que aquest és l'illustre polític del qual us parlo, el qual, en la seva sapiència econòmica, molt similar a la d'aquell altre compare seu que anava recorrent Espanya dient que d'ençà de la República la pesseta havia perdut el cinquanta per cent del seu valor, ha arribat a la ridícula conclusió de voler censurar Roosevelt pels resultats de la collita de cotó plantada molt abans de la pujada a la Presidència! Ja veieu quins són els grans economistes que ens volen descobrir ara l'economia dirigida quan nosaltres ja en tornem, ells que en la seva formació temperamental anàrquica no poden acceptar cap de les solucions racionals que demana la situació actual del món. Nosaltres sabem que els anrquistes més grans són els grans capitalistes, al costat dels proletaris morts de fam que no veuen enlloc la solució dels seus problemes. I és sols nosaltres que podem presentar un sistema econòmic eficient i humà: el de que tots siguem, per un igual, a la feina i a l'hora de repartir els beneficis. Si a la U. S. C. hi ha establert el principi que qui no treballa no men-

ja, volem també que aquí s'implantí el Malgrat que el programa i la doctrina de la Unió Socialista de Catalunya vagi més enllà de la República, sabem que el nostre poble necessita una època de transició i mentre la República sigui democràtica i liberal, seguirem amb ella perquè creiem que essent així, dins ella podrem obtenir totes les millores socials, tots els beneficis econòmics que es poden aconseguir en un règim d'esquerra amb predominí de la sobirania del poder civil.

Les properes eleccions no tenen altra significació que o continuar l'obra de les Corts Constituents o revisar la Constitució, tancant-nos el camí de la llibertat, el camí pacífic del progrés social.

Nosaltres som gent de pau, nosaltres volem obtenir pacíficament les nostres reivindicacions, si ens prenen la Constitució, si ens prenen les possibilitats pacífiques del nostre progrés, quin camí ens ha de quedar? (Veus de «La Revolució»). Aplaudiments.)

Avui, en aquest acte, els homes socialistes afirmem la nostra unió amb l'Esquerra, i la nostra fe en les grans possibilitats que per al nostre país i per a Espanya reportarà el triomf de la nostra Unió amb les esquerres catalanes.

Duen molts que si bé a Catalunya és segur el triomf de la coalició republicano-socialista, és molt probable el triomf, a la resta d'Espanya, de les dretes reaccionàries. Doncs bé, si fos així, nosaltres, amb el nostre triomf, reivindicarem el dret d'ésser directors d'una Espanya que no ha nascut encara i que nosaltres farem néixer. (Grans aplaudiments.)

Si hem volgut la llibertat col·lectiva del nostre poble, si nosaltres hem defensat un Estatut que no ens satisfia, però que és un instrument per a assoliments superiors, no ho hem fet pas per a fer-nos rics, com les dretes us volen fer creure les dretes d'Espanya sinó per oferir el nostre braç poderós als pobles irredents d'Espanya.

La República i el socialisme han de triomfar a Catalunya i a tot Espanya. Penseu que deuen una solidaritat amb tots els que pateixen, a tots els que en les terres d'Espanya no han satisfet encara llurs animes de justícia i de pau. Hem d'obtenir el triomf per donar satisfacció a aquests germans nostres, per realitzar ben aviat el que amb dos anys no s'ha realitzat. Ens heu d'acompanyar en la nostra lluita i ens heu d'exigir el compliment dels nostres deures. Però si complim com hem complert fins ara, i si tots afirmem la nostra fe i la nostra conducta honesta, us invitem a joies molt majors que aquestes, us invitem a ésser un poble capdavanter de la humanitat, un poble modèlic dintre el que té, dintre la llibertat que ha obtingut, un poble en el qual no hi haurà esclaus on, per exemple de tots i tothom, regnarà la justícia social i una gran germanor per a tots els homes.

(Gran ovació.)

Solidaritat proletària

Subscripció feta pel Sindicat Fabril i Tèxtil (U. G. T.) de Molins de Rei, per a les companyes de Prats de Llusanes, en vaga d'ençà fa moltes setmanes:

Jaume Martí, 2 pessetes; Josep Badia, 1; Tomàs Pla, 1; Josepa Bartolí, 1; Joan Planas, 1; Josep Viñas, 0'50; Elena Garro, 0'50; Cinta Garro, 0'50; Joan Carbonell, 1; Josep Mifarro, 0'50; Neus Tarrida, 0'50; Salvador Giberga, 0'50; Joan Borràs, 1; Manuel Rogé, 1; Vicens Roig, 2; Fèlix Escala, 1; Miquel Torelló, 1; Josep Bonells, 1; Josep M. Bonells, 0'25; Josep Carbonell Ballús, 1; Carme Carbonell, 1; Pere Carbonell, 1; Enric Borja, 2; Josep Tormo, 2; Miquel Santamans, 1; Maria Melich, 0'50; Josep Depalol, 0'50; Carme Funes, 0'50; Jaume Tuset, 1; Josep Esteve, 1; Fèlix Esteve, 0'25; Miquel Sala, 2; Pere Ricart, 0'50; Francesc Mestres, 0'50; Bernat Rebut, 1; Pere Raventós, 0'50; Joan Anglès, 0'50; Agustí Farreras, 1; Jaume Pauli, 1; Un socialista, 0'30; N. N., 0'50. — Total: 36'50 pessetes.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

Amb entusiasme i disciplina

La Comissió Mixta Electoral, formada per representants de la U. S. C. i de la U. G. T., ha tramès a les seccions d'ambdues organitzacions, la següent circular:

Companys: Per al vinent dia 19 està convocat, a tot Espanya, el cos electoral. Per primera vegada en la història de la segona República espanyola, es van a elegir unes Corts ordinàries. Dissoltes immediatament i abusivament les glòries Constituents, Espanya ha de designar, el dia 19 de novembre de 1933, els homes que han de tenir damunt seu la immensa responsabilitat de conduir el país vers la seva definitiva salvació o el seu absolut esfondrament.

Es cosa sabuda que contra el PARTIT SOCIALISTA i la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS es treballa intensament des del poder públic, lliurat capriciosament i arbitràriament a un polític que repudià, junt amb tot el govern de què formava part, durant la seva darrera sessió, la per tants conceptes prestigiosa i solemne Cambra Constituent de la segona República espanyola.

Es vol ofegar la veu del proletariat organitzat que representen el Partit Socialista i la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS. La reacció amenaçant i atemoritzada parla avui davant de la faç del país amb paraules pròpies d'un vencedor; i ho fa no per l'opinió pública que pugui tenir darrera d'ella, que és insignificant i gairebé nul·la, sinó per la cordialitat insospitada que se li dispensa des dels més alts poders de l'Estat.

El Proletariat espanyol vibra plètòric d'indignació per la fahàcia de què ha estat víctima. D'una a l'altra banda de la península es percep el clam popular de la classe treballadora pels viarany per on s'intenta encaminar el futur de la vida de la República. A nosaltres tots, els socialistes i els obrers de la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS, que vam fer possible l'adveniment del règim el dia 12 d'abril del 1931; que vam proclamar 48 hores després d'aquella data; que el vam ratificar el dia 28 de juny, elegint els diputats de les Constituents i que hem estat el seu puntal més ferm, és a qui es pretén, en aquests moments, llançar violentment fora del règim. No ho aconseguirà la reacció espanyola amb tot i les valuoses influències de tota mena amb què compta. Triomfarem, puix aquesta és la voluntat del proletariat espanyol. I el nostre triomf representarà no sols el del PARTIT SOCIALISTA i el de la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS, sinó també el de tots els explotats sobre els seus explotadors.

Catalunya ha d'aportar al triomf de la resta dels camarades d'Espanya la part que li correspon.

LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA (FEDERACIO CATALANA DEL PARTIT SOCIALISTA OBRER ESPANYOL) i la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS (SECRETARIAT REGIONAL DE CATALUNYA) es preparen per la victòria dels nostres candidats que ens representen a la pròxima lluita electoral del dia 19.

Cal que les seccions del Partit i de la Unió a Catalunya es mostrin disciplinades, enèrgiques i decidides en les eleccions del dia 19, i amb les Seccions, els camarades tots, d'un i altre sexe, treballin pel triomf de les nostres candidatures per tal que els companys candidats, obtenint la victòria, s'incorporin en el Parlament d'Espanya a la majoria socialista que ha de conduirlos, amb el PARTIT SOCIALISTA i la UNIO GENERAL DE TREBALLADORS, a la conquesta del Poder polític per tal que, des d'allí, realitzin l'obra que per imperatiu històric estem en el deure de portar a cap a Espanya.

PER LA REPUBLICA. PER L'ESFONDREMENT DEFINITIU DE LA REACCIO. PER L'ALLIBERAMENT DE LA CLASSE TREBALLADORA. PEL TRIOMF DEL SOCIALISME!

COMPANYS: EN LA CIRCUMSCRIPCIO ON TINGUEU EL VOSTRE VOT, EMITIU-LO AMB ENTUSIASME I PROPUGNEU LA CANDIDATURA DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA (F. C. del P. S. O. E.) QUE RECOLZA I SOSTE LA «UNIO GENERAL DE TREBALLADORS».

Barcelona-Capital:

Rafael Folch i Capdevila
Francesc Viladomat Morales
Fèlix Barjaú Riera
Jaume Comes 10

Barcelona-Circumscripció:

Tarragona: Amós Luis Lecina
Lleida: Josep Solé Cebrià
Girona: Manuel Serra Moret

LA COMISSIO ELECTORAL MIXTA: J. Vila Cuenca, F. Hermandes, A. Simó, R. Folch Capdevila, M. Maritnes Cuenca, J. Capdevila.

A tots els homes d'esquerra

Aquesta vegada és als homes a qui hem de preguntar. Dic això perquè moltes vegades, allà onseuiga que et trobis en una reunió de dones, no sents altra cosa que la mateixa pregunta: «Perdrà l'esquerra? Guanyarà la dreta?» Aquestes paraules són dites per les companyes dels homes de tendència esquerrana, i si en el meu poc coneixement polític, això em fa molta llàstima per quan sabem que estem ja per tocar les eleccions i en bona part, és la culpa dels homes que les mares, mullers i germanes no estiguin decidides i, més que decidides, convençudes per a qui ha d'ésser el seu vot, puix en el nostre comportament està el matar la República o enfortir-la i si passava el primer, fóra una falta que els nostres fills no perdonarien mai.

Dia 19 d'enguany, dia que ha de quedar gravat en la Història d'Espanya per ésser el primer dia que les dones farem ús del dret de ciutadania que ens ha atorgat el nou règim. El teu deure és votar la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya o la candidatura de la Unió Socialista de Catalunya i a l'ensens farem quedar malament a tota aquella gent que veu un fracàs en la dona, puix els ensenyarem que per la llibertat i amor a la República, ara i sempre, les dones sabem situar-nos al lloc que ens pertoca, sacrificant-nos si és precís, i per damunt de tot, per salvar la democràcia.

ROSA XALABARDER
DE PICANYOL

Doncs tu, dona d'esquerra, fes un examen de consciència i veuràs que el De la Unió Socialista de Caldes de Montjuïc.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16877

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

